

8SH-32

P97

Ruzhdi Pulaha

Ndodhi
Zë ditës

891.983-32

P 92

RUZHDI PULAHA

S

NDODHI TË DITËS

(tregime)

~~1/10~~

29/1

SHTËPIA E SHTËTIT

SHTËPIA BOTONJËSE «NAIM FRASHËRI»

BABALLARËT

— Ç'fëmijë ke? — pyeti shoferi pa u nisur akoma mirë maqina.

Pasagjeri buzëqeshi:

— Çudi! Kam udhëtuar qindra herë, po ju jeni i pari që pa këmbyer asnjë fjalë pyetni drejt e për fëmijët.

— Sot tërë ditën e ditës vetëm për fëmijët kam menduar.

— Dy vajza kam.

— E di që nga një anë e kini mirë ju njerëzit me shkollë që s'bëni shumë fëmijë?! Sa më shumë fëmijë, aq më shumë thasë me halle mbi kurriz.

Pasagjeri përsëri buzëqeshi.

— Po ju sa kini?

— Mos e pyet, gjashtë — i mëshoi zërit shoferi — gjashtë thasë hallesh mbi kurriz... E... shoferit iu zgjidh gjuha...

Pasagjeri ktheu kokën.

— Fejoj djalin e madh, që thua ti.

— Dhe unë po vrisja mendjen të gjeja përse qenkeni veshur me kostum e paskeni vënë kollaro sot. Sesi m'u dukët... Zakonisht shoferët...

— Pa më pyet mua ti, si më duket vetja... Po ç'ti bëj gruas!? Ja të vishesh ja s'ka... S'kisha ç'bëja, e vasha. Le po ime bijë më lidhi edhe këtë kapistall pas gryke — dhe çliroi kollaren që i dukej sikur i merrte frymën. — Kur ika më dha njëqind porosi «Shiko se mos shkosh si gogol atje e na nxive faqen pastaj... Mos harro të lahesh mirë e mirë, të rruhesh, të llustrosësh këpucët... të...» Se ç'më tha tjetër... kush e mban mënd!

— Ç'punë të bën djali? — e pyeti pasagjeri.

— Inxhinier.

— Po e fejuara?

— E dashura thuaj, se s'janë fejuar akoma.

— Nejse, njëlloj është...

— Njëlloj po dy hesape... Studente.

— S'e paske me qejf më duket — tha pasagjeri.

— Besa po si pa qejf e kam.

— Dashuria...

— More sytë të nxjerrin me gjithë dashuri... S'e kam aty. Puna është se na ka ngatërruar me njerëz që s'na hahet muhabeti... Ti e shikon — lëshoi timonin dhe ngriti duart. — Shofer hesapi. Kurse ai vete ngatërrohet me të bijën e një profesori të madh. Hane Shan e hane Bagdad... Unë doja që të merrte ndonjë të dorës sonë, që të na puqeshin fitilat. Ç'ti them profesorit unë? Ai të më flasë për libra e për kushedi se çfarë, e unë të rri si hu gardhi...

— Rëndësi ka që djali juaj me vajzën e tij të duhen e të krijojnë një familje të mirë...

— Ashtu hë? Po unë që u robtova tërë jetën gjersa e bëra kaqë, ç'ti gëzoj djalit? Siç e sheh

unë jam tërë jetën udhëtar. Ja, më zu nata në Tiranë, pse të shkoj në hotel unë kur kam krushkun. Po të kisha një krushk kështu si veten, që të shtroheshim këmbë kryq e të kishin hesapet pesë e pesë. Po te profesori nuk shkel unë... Ti e kupton vetë si puqet... (shoferi përsëri lëshoi timonin dhe fërkoj dy gishtat tregues). Mua më pëlqen ta pi përnatë nga një gotë raki me një qepë, e me një copë djathë e me një piperkë bukove, kështu më shijon mua. Por kur të më vijë profesori në shtëpi s'mund ta nxjerr, kështu që... Ose kur të shkoj unë tek ai... Do të ma mbushin tryezën plot, do të më lëshojnë përpara pirun, thikë e turli takravatesh. Ku jemi ne për ato gjëra, o byrazer. Unë ose do të rri pa ngrënë, o do të fut duart në pjatë, do të marr thelën e do ta ha sipas qejfit tim. Po ata do shtrembërojnë turinjtë. Ç'të bëj unë pastaj? Kështu është puna... Pastaj kushedi ç'mëndjemadh do jetë ai profesori. Nga ata që mezi të flasin me gojë.

Nga toni që u jepte fjalëve shoferi, pasagjeri kuptoi se ai ishte me të vërtetë i mërzitur. Mbasi kaluan një të përpjetë, nën maqinë diç kërciti.

— Ç'pate, o drej — tha shoferi e mbasi frenoi në anë të rrugës zbriti. I erdhi një herë përçark maqinës, diç kontrolloi me sy e me duar poshtë saj e pastaj shkoi mori disa çelësa në kabinë.

— Janë liruar dadot e ka një xhoko — i tha pasagjerit. Ky nxori një libër nga çanta, që mbante në prehër, e filloi të lexonte. Shoferi u kthye pas disa minutash. Pasagjeri me ta parë ja dha gazit me të madhe.

— Ç'qënke bërë kështu?

— Hë?

— Kostumin e ke bërë gjithë baltë...

— As që më shkoi ndër mend se ç'kam veshur. S'jam mësuar me këto gjëra... e ti më thua se s'ka gjë që im bir po fejohej me të bijën e profesorit... — Ai u përkul për të vënë çelësat në vendin e vet. Kollarja iu var poshtë e i lëkundej midis gjunjëve si lavjerrës.

— Edhe unë mora mendjen e gruas, — u nxej me vete dhe pasi e hoqi kollaren e hodhi në një kuti teneqeje ku mbante lekat që fshinte maqinën.

— E po si do t'ja bësh fejesës? — pyeti pasagjeri.

— Të thashë që qejfi s'ma ka të ngatërrohem me atë profesorin, po, edhe që t'ja prish qejfin djalit s'më bën zemra...

Gjatë rrugës, që zgjati tri orë e ca, shoferi s'e lëshoi muhabetin e fejesës nga goja. Ajo që po ndodhte i rëndonte shumë, e për ta lehtësuar barrën kishte nevojë të bisedonte, ndaj fliste me pasagjerin e tij të panjohur sikur ta kishte ndonjë të afërm.

Mbasi kishin heshtur një copë herë shoferi pyeti:

— Sa vajti sahati?

— Kaloi nga gjashta.

— Sa ore?

— Gjashtë e dhjetë.

— Ej drejt, ramë pas llafit e kemi ecur si breshka — tha shoferi dhe i ndërroi marshin maqinës. — Më presin në shtatë.

— Po vajzën e njihni? — tha pasagjeri.

— Jo. Po ndonjë e përkëdhelur që rri tërë ditën në pasqyrë e s'i zë gjë dora do të jetë, vajzë profesori e... Po ç'të bësh, ky qe fati. Unë, që thua ti, vetëm në fotografi e kam parë. Kështu si kashtë s'është e keqe, jo... Ka ditur të zgjedhë qerratai... Ama edhe unë alamet djali kam!..

Shoferi futi dorën thellë në një kasetë metalike në të djathtë të timonit dhe nxori një letër të palosur, mbi të cilën dukeshin gjurma të gishtrinjeve të tij. E shpalosi letrën duke e drejtuar timonin me bërryl dhe nxori që andej dy fotografi.

— Ja djali — dhe i zgjati pasagjerit fotografinë e të birit. Ai e vërejti një çast dhe i buzëqeshi shoferit.

Me të vërtetë që paskeni alamet djali. Ju ngjaka shumë.

— Nga sytë e nga buza e poshtme i ka ngjarë s'emës.

— Kështu duket djalë i gjallë, i shkathët.

— Ja dhe ajo — shoferi zgjati fotografinë tjetër.

— Ishte një fotografi e vogël dhe e errët. Tashmë maqina ecte shpejt mbi një copë rrugë të paasfaltuar, e pasagjeri s'i kapte dot tiparet e vajzës. Shoferi e vuri re këtë dhe ngadalësoi shpejtësinë. Pasagjeri fërkoj syzat me mollëzat e gishtrinjeve.

— Pa dale, dale.

Shoferi ngadalësoi akoma më shumë shpejtësinë. Pasagjeri sikur s'u besonte syve.

— Pa mbaje, mbaje një minutë!

Shoferi ndaloi maqinën. Pasagjeri mbërtheu

shikimin mbi fotografi e ra në mendime. Shoferi zgjati kokën e pa orën në dorën e pasagjerit.

— O, ho gjashtë e gjysmë. Zor se do të arrij në shtatë. Pastaj të thashë se ç'më porositi gruaja — dhe e nisi maqinën.

Pasagjeri i kapi dorën.

— Mbaje, mbaje — ai s'i hiqte sytë nga fotografia dhe buzëqeshte.

— Gjashtë e gjysmë ora, byrazer... në shtatë — dhe ndërroi marshin.

— Çdo gjë mund ta merrja me mend, po që do ta fejoja vajzën kështu s'do ta besoja kurrë. Megjithatë është një gjë e bukur!

Shoferi shtangu. Pak më tej maqina ndali.

Ata u panë një çast në sy. Pastaj i zgjatën dorën njëri-tjetrit:

— Të na trashëgohen!

SHI

Retë u mblodhën çuditërisht shpejt nga të katër anët e horizontit. U dëgjua papritur një gjë-mim i fortë, që drodhi xhamet e vitrinave e i hutoi disa plaka aqë shumë, sa harruan e bënë kryq në mes të rrugës. Pastaj, sikur të kish shpërthyer nga nëntoka, u lëshua një erë e fortë, që ngriti duman pluhurin e rrugës, i vuri mimozat në një valle të shpejtë dhe e lodhi një turist, i cili ndiqte kapelën prej kashte e s'e kapte dot se, sa zgjaste dorën, ajo kërcente njëzet metra më tej si një gjinkallë.

Pikat e para të shiut ranë pa u ndjerë, aq sa një pjesë e kalimtarëve u habitën e ndonjëri kur ndjeu lagështinë e pikës së parë kujtoi se mos ishte dhuratë e ndonjë zogu të pakulturuar. Retë i çau një shkrepimë dredhake, e pas kësaj pikat e shiut u bënë më të dendura. Ato ishin si kokrra lajthie dhe aty ku binin linin një njollë sa një monedhë pesëdhjetë qindarkëshe.

Nëpër rrugë u dukën grupe njerëzish, që vraponin në drejtime të ndryshme. Vetëm ata që ja dinë shiut të verës në qytetin tonë u turrën drejt strehëve më të afërta.

Ja, nën strehën e vogël të një kinkalerie kanë zënë vend pesë kalimtarë.

— Bobo... Kam nxjerrë në diell jorganin e atlasit... Sikur të mos jetë kujtuar vjehrra ta heqë... — i thoshte një grua shoqes së saj.

— Unë kam hallin e Fotaqit, moj motër... Ai punon në mes të fushës. Në mëngjez koha ishte lule, dhe ai s'mori as çadrën, as çizmet... Apo s'e ndjek ai i shkretë grip... Me të shkuar t'i bëj ponçin gati. E di unë, sa të vijë...

— Bjerë o bir, bjerë, se bereqet je-gëzohej një plak e shkonte nëpër mend parcelat e hamulloreve, që kish parë një javë më parë, kur kishte shkuar në eskursion me pensionistët e lagjes.

— Po në Durrës bie vallë!? Hë!? Sikur të mos hapet deri në darkë na fiku! Dy të diela pa shkuar në plazh... E tmerrshme! — thoshte me vete i mërzhitur një djalë i ri.

I pesti që qe futur për t'u mbrojtur nën strehën e kinkalerisë ishte një djalë rreth të njëzet e pesave, veshur me një kostum teritali monopet. Ai nuk fliste, veç rrudhte buzët e shtyhej pas të tjerëve, duke hedhur orë e çast sytë mbi këpucët e tij llustrafin.

— Kemi lajmëruar në komunale që të na ndërrojnë çatinë e shtëpisë, po akoma s'po vijnë — tha gruaja, që foli e para.

— S'është në terezi komunalja. Edhe rrugicën tonë s'po e asfaltin akoma... Kushedi ç'baltë do të bëhet tani, — nxori zë më në fund ai me kostum terital dhe hodhi përsëri sytë mbi këpucët e tij.

— Kushedi si do të jetë bërë Fotaqi!

— Bjerë, o bir, bjerë!